

בבית המשפט העליון

רע"ב 769/14

כבוד השופט נ' סולברג

לפני:

ג'ולמח

המבקש:

נ ג ד

1. שירות בתי הסוחר
2. שירות ביטחון כללי

המשיבים:

בקשת רשות ערעור על החלטת בית המשפט לעניינים
מינהליים מחוז מרכז בעת"א 7003-09-13 מיום
14.01.2013 שניתנה על-ידי השופטת מ' ברנט

עו"ד יאמן זידאן

בשם המבקש:

עו"ד אודי איתן

בשם המשיבים:

תחלטה

בקשת רשות ערעור על החלטת בית המשפט המחוזי מרכז-לוד בשבתו כבית
משפט לעניינים מנהליים (השופטת מ' ברנט) בעת"א 7003-09-13 מיום 14.1.2014
בגדרה נדחתה עתירת המבקש להתיר לאשתו לבקרו בבית הכלא.

עיקרי העובדות והטענות

1. המבקש, אסיר בטחוני, נושא בעונש מאסר עולם בגין רצח וחברות כארגון
טרור. לטענת המבקש, החל מחודש יוני 2012 לא אושרה כניסת אשתו לישראל על מנת
לבקרו בבית הכלא. עתירתו לבית המשפט המחוזי נגד ההחלטה שלא להתיר לאשתו
לבקרו נדחתה, בקביעה כי אין מדובר בעתירה הנוגעת לתנאי מאסרו של המבקש, אלא
בעתירה של אשתו. נפסק כי "אין מדובר בתנאי מאסרו של העותר [המבקש – נ' ס'], שכן
כפי שצהיר המשיב, ככל שתגיע רעייתו לתחומי מדינת ישראל ותבקש לבקרו, היא תורשה
לעשות כן בהעדר מניעה אחרת". בית המשפט המחוזי הוסיף וציין כי "על אשת העותר

[המבקש – נ' ס'] לפנות לגורמים האמונים על הוצאת אישורי כניסה לישראל, ובהתאם לתשובתם לפנות לערכאה השיפוטית המתאימה לבידור טענותיה. מדובר בטענות אשת העותר [המבקש – נ' ס'] ולא בטענות העותר [המבקש – נ' ס'] ולפיכך חנני דוחה את העתירה. נגד החלטה זו הגיש המבקש את הבקשה שלפני.

2. לטענת המבקש, שגה בית המשפט המחוזי בקביעתו כי לא היה מקום להגיש את הבקשה במסגרת עתירת אסיר. המבקש הפנה לפסיקה ממנה עולה כי בקשות הנוגעות למתן היתרים לצורך ביקור אסירים הן בסמכות השיפוט של בית המשפט המחוזי בשבתו כבית משפט לעניינים מנהליים. המבקש טען כי בית המשפט המחוזי שגה כשראה את עתירתו כעתירה של אשתו למתן היתר כניסה לישראל. עוד טען המבקש כי התנהלות המשיבים מקורה במניעים זרים ועניינה בניסיון להרע את מצבם של אסירים בטחוניים. למבקש לא ניתנה ההזדמנות לטעון לפני בית המשפט המחוזי והחלטה לדחות את עתירתו לוקה בחוסר סבירות במידה קיצונית.

3. המשיבים טענו מנגד כי יש לדחות את הבקשה על הסף בשל חוסר ניקיון כפיים. לטענת המשיבים, בית המשפט המחוזי שגה בקביעתו כי הוא נעדר סמכות לדון בעתירה. בקשת המבקש להחיר לאשתו להיכנס לבקרו הריהי בקשה הנוגעת לתנאי מאסרו, ומשכך מצויה בסמכות בית המשפט המחוזי מכוח הוראת סעיף 62א לפקודת בתי הסוהר (נוסח חדש), התשל"ב-1971 (להלן: פקודת בתי הסוהר). יחד עם זאת, ולאור חוסר ניקיון הכפיים בהגשת הבקשה, יש לדחותה. לטענת המשיבים, חרף טענות המבקש, בהתאם לרישומים המצויים בידיתם, אשת המבקש ביקרה אותו בבית הסוהר, לפחות 10 פעמים. הביקורים נעשו מבלי שניתן לאשת המבקש היתר לכך. הסתרת המידע והגשת הבקשה בחוסר חוס לב מצדיקים אפוא את דחייתה.

דיון והכרעה

4. לאחר שעיינתי בטענות המבקש ובתשובת המשיבים סבורני כי דין הבקשה להידחות. אכן טעות נפלה בהחלטת בית המשפט המחוזי בשבתו כבית משפט לעניינים מנהליים, בדחתו את העתירה בנימוק שאין מדובר בה בתנאי מאסרו של העותר, אלא בעתירתה של אשתו נגד מניעת כניסתה לישראל. הלכה פסוקה היא כי בקשות לביקור אסירים בכלל ניתן להגיש בדרך של עתירת אסיר או בדרך של עתירה מנהלית. עתירת אסיר לפי סעיף 62א לפקודת בתי הסוהר היא הדרך העדיפה (ראו: בג"ץ 669/10 מוסא נ' שירות הבטחון הכללי (1.2.2010); בג"ץ 9792/09 פלוני נ' מפקד כוחות צה"ל באיו"ש (14.12.2009); בג"ץ 2256/98 אלבונה נ' שר החוץ (19.5.1998); בג"ץ 1141/98 קיק נ' צבא ההגנה לישראל (25.2.1998); בג"ץ 5692/09 אלגדיאן נ' מדינת ישראל

18.11.2009)). מבחינה דיונית נכון עשה אפוא המבקש בהגשת עתירתו כעתירת אסיר לבית המשפט המחוזי בשבתו כבית משפט לעניינים מנהליים, ועל בית המשפט היה לדון בה לגופה.

5. אף על-פי כן, למקרא הגובת המשיבים, וכן גם תשובתם, בעקבות החלטתי מיום 10.4.2014, סבורני כי דינה של הבקשה להידחות, גם אם לא מטעמיו של בית המשפט המחוזי בשבתו כבית משפט לעניינים מנהליים.

6. כעולה מתשובת המשיבים, בהתאם לרישומי המערכת הממוחשבת שבשירות בתי הסוהר, אשת המבקש ביקרה אותו בכלא 10 פעמים למן שנת 2012 ועד היום. נתונים אלה סותרים את טענת המבקש ומפריכים את המצג העובדתי שהציג בבקשתו על כך שאשתו לא ביקרה אותו. אינני מקבל את טענת המבקש כי המבקרים היו ילדיו הקטינים אשר נרשמו במערכת על-שם אשתו. המערכת הממוחשבת מפרידה ברישומיה בין הביקורים של אשת המבקש לבין ביקוריהם של ילדיו, ואין יסוד לטענה כי הביקורים נרשמו על-שם אשתו בלבד, גם כאשר היא לא ביקרה. לא זו אף זו, מתשובת המשיבים עולה כי אשת המבקש נכנסה לישראל מבלי לקבל היתר לכך. לאחרונה סורבה בקשה נוספת של אשת המבקש להיכנס לישראל מטעמים ביטחוניים. על יסוד טעמים אלה, מן הראוי לדחות את בקשתו של העותר לגופה. על הפונה לבקש סעד מבית המשפט לבוא בידיים נקיות, ובדברי אמת; לא לכחד.

7. אשר על כן, הבקשה נדחית.

ניתן היום, י"ח בטיון החשע"ד (16.6.2014).

ש ו פ ט